

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 132.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001200720/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

være. Det faldt ham ind, om han skulde være dem til Betsvær, og de havde benyttet Lejligheden til at slippe fri for ham. — Men saa kunde de jo have ladet være at tage ham med paa Turen.

Moriz havde fulgt ham lige hen til Indgangen. Der blev han saa tilbage. — Martin fortsatte alene. Og det var lige ind i Klippen, men det saae da meget nemmere ud end Minegangen, han kjendte hjemmefra, for her var Indgangen jo saa høj, at man kunde gaa opret. Men meget snæver var den, og da der var bælgmørkt, maatte han føle sig frem.

Her kom en Kant eller et Hjørne, hvor Gangen vistnok drejede, — og nu syntes han, at han skimtede Lysning, — det kunde da ikke være Dagsskjær? skjønt Sollyset udenfor var jo meget gult. Men til den Side? — Nej, det maatte komme fra Ild det dérhenne!

Han kunde ikke lade være at tænke paa sin Moders Fortælling om Jægeren, da han traadte ind til Fru Venus her i Hørselbjærget — Jægeren havde altid oplevet saa meget i Skoven Dagen igjennem, naar han endelig kom her — —

Aah! — — dér sad en Kvinde i en helt hvid Dragt og med Blomster paa Haaret og om Panden — Lyset faldt lige paa hendes Hoved — hvor var hun dog dejlig! Martin følte sig baade ængstet og betagen og kunde ikke lade være at folde sine Hænder, — det var vist de gule og violette Blomster, dem dér, som han havde seet saa mange af under Opstigningen ad Bjærget, — han troede naturligvis ikke, at det var Fru Venus — og hellerikke, at det var den hellige Jomfru, skjønt hun godt kunde ligne, men han gav sig i sin Betagethed alligevel til at sige sit Ave. Da saae han, at det var jo Jomfru Ursula — og stammede hendes Navn, — men i samme Øjeblik lød en skraldende Latter længere inde i Hulen, han kunde kjende Georg Kieritz's Latter, og straks efter traadte han og Christian frem af Skyggen. Jomfru Ursula havde ogsaa rejst sig og sagde nu til Martin, der stod noget betuttet og forlegen, — idet hun tog hans Haand: »Martin er da ikke vred?»

»Nej,« svarede han sagte og ganske alvorlig.

Georg snakkede noget om, at Martin havde sagt sit Ave, — men Jomfru Ursula søgte straks at afbryde ham ved